

VIENAS SPRENDIMAS TAVE APRIBOS

LOJALIOJI

TREČIA „DIVERGENTĖS“ KNYGA

VERONICA ROTH

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

TRIČĖ

ŽINGSNIUOJU PO KAMBARĖLĮ Eruditų būstinėje, jos žodžiai vis dar skamba galvoje: *Vadinsiuosi Edita Prior ir būsiu laiminga galėdama daug ką pamiršti.*

– Tai *anksčiau* niekad nesi jos mačiusi? Net nuotraukose? – klausia Kristina, užsikėlusį sužeistą koją ant pagalvės.

Mano draugė buvo pašauta per kone savižudišką mūsų mėginimą parodyti miestui vaizdajuostę su Editos Prior kalba. Tuo metu neturėjome supratimo, ką išgirsime, kad tos moters žodžiai sudrebins žemę po mūsų kojomis, privers suabejoti luomų reikalingumu ir pačiais savimi.

– Gal Edita tavo močiutė, teta ar dar kokia giminaitė? – svarsto Kristina.

– Juk sakiau, kad ne, – atkertu ir priėjusi sieną atsigręžiu. – Prioras buvo mano tėvas, vadinasi, ta moteris gali būti kaip nors susijusi su juo. Tačiau Edita – Nuolankiųjų vardas, o mano tėvas kilęs iš Eruditų, taigi...

– Taigi Edita turi būti vyresnė, – įsiterpia Kara. Ji sėdi atsi-rėmusi į sieną. Iš šono mergina labai panėšėja į savo brolių Vilą. Jis buvo mano draugas, bet aš jį nušoviau. Karai atlošus pečius, panašumas į Vilą išnyksta. – Ankstesnės kartos. Promotė.

– Promotė. – Šis žodis man atrodo senovinis kaip aprūpė-jusi plyta. Žingsniuodama atgal perbraukiu kambarėlio sieną. Plokštė šalta ir balta.

Štai kokį palikimą perdavė man promotė: laisvę nepriklau-syti jokiam luomui ir žinojimą, kad mano Divergentės gebė-jimai kur kas svarbesni, nei maniau. Divergentų buvimas yra ženklas, kad metas palikti miestą ir pasiūlyti pagalbą tiems, kurie gyvena už tvoros.

– Noriu žinoti, – sako Kara persibraukdama veidą. – Man reikia žinoti, ar seniai čia esame. Gali *nors trumpam* liautis žingsniavusi?

Sustoju vidury kambario ir žiūrėdama į Karą kilsteliu an-takius.

– Atsiprašau, – sumurma ji.

– Viskas gerai, – sako Kristina. – Tūnom čia jau per daug ilgai.

Nežinia, kiek dienų praėjo nuo tada, kai Evelina padarė perversmą Eruditų būstinėje. Beluomiai nuginklavo visus, susirinkusius vestibulyje, paskui kaip kaliniai buvome užda-ryti trečiame aukšte. Beluomė aptvarstė mūsų žaizdas ir davė skausmo malšinamųjų, keliskart gavome pavalgyti ir nusi-maudyti po dušu, tačiau nenutuokiame, kas dedasi už kam-bario durų. Nors ir kaip prisispyrusi klausinėjau prižiūrėtojų.

– Tobijas jau seniai turėjo pasirodyti, – sakau sėsdamasi ant gulto krašto. – Kur jis *dingo*?

– Galbūt vis dar pyksta, kad melavai ir jam už nugaros susitarei su jo tėvu, – įsiterpia Kara.

Dėbteliu į ją.

– Ketvertas nėra toks siauraprotis, – atšauna Kristina. Nežinau, ko ji siekia: ar išpėti Karą, ar įtikinti mane. – Matyt, kažkas kliudo jam ateiti. Juk sakė, kad gali juo pasikliauti.

Per tą sumaištį, kai visi ėmė rėkti, o beluomiai stūmė mus prie laiptų, tvirtai įsikibau Tobijui į marškinėlių kraštą. Suėmęs mane už riešų ir švelniai stumtelėjęs, jis pasakė: *Pasikliauk manim. Eik ten, kur jie lieps.*

– Stengiuosi, – atsakau, ir tai tiesa. Stengiuosi tikėti Tobiju. Tačiau visa mano esybė, kiekviena kūno skaidulėlė veržiasi į laisvę. Ne vien iš šio kambarėlio, bet ir iš kalėjimo, kuriuo pavirto miestas.

Turiu pamatyti, kas dedasi anapus tvoros.

ANTRAS SKYRIUS

TOBIJAS

EIDAMAS ŠIAIS KORIDORIAIS nenoromis prisimenu dienas, kurias praleidau čia kaip kalinys – basas, kankinamas, varstomas nuolatinių skausmų. Nuo šio prisiminimo neatsiejamas kitas – kaip laukiau, kai bus vedama mirti Beatričė Prior, kaip daužiausi vienutėje reikalaudamas ją pamatyti, kaip išvydau suglebusią Piteriui ant rankų, o šis paaiškino, kad Tričė ne mirusi, tik laikinai paralyžiuota.

Nekenčiu šios vietos.

Dabar būstinė nebe tokia švari kaip šeimininkaujant Eru-ditams: visur matyti kovos pėdsakai, sienos išvarpytos kulų, lemputės išdaužytos, mėtosi stiklo šukės. Žingsniuojau purvinomis pripėduotomis grindimis, virš galvos žybčioja šviesa. Traukiu tiesiai prie Tričės kambario ir niekas man nepastoja kelio. Ant rankos ryšiu raištį su beluomių simboliu – baltu apskritimu juodame fone, mano veido bruožai – panašūs į jų vadės Evelinos. Kadaisė buvęs gėdingas Tobijo Itono vardas šiandien reiškia labai daug.

Surėmusi pečius su Kristina Tričė sėdi ant grindų, veidas atgręžtas į Karą. Mano Tričė turėtų būti išbalusi ir smulkutė – iš tiesų ji tokia ir yra – bet vis tiek svarbiausia kambaryje.

Mudviejų akims susitikus ji pašoka, stipriai apkabina mane per liemenį ir priglaudžia veidą prie krūtinės.

Viena ranka spusteliu jai petį, kita glostau plaukus, vis dar stebėdamasis, kad jie tokie trumpi, nedengia sprando. Džiaugiasi, kai Tričė nusikirpo, nes tokia šukuosena tinka karei, o ne paprastai merginai. Supratau, kad jai šito reikia.

– Kaip čia patekai? – klausia ji tyliai, bet aiškiai.

– Esu Tobijas Itonas, – atsakau, ir Tričė nusijuokia.

– Tiesa, buvau visai pamiršusi. – Ji atsitraukia, kad galėtų pažvelgti man į akis. Jos akyse atsispindi įvairiausi jausmai, kaip rudeniniai lapai sklaistomi atšiauraus vėjo. – Kas atsitiko? Kodėl tiek ilgai nesirodei?

Tričės balsas skamba beviltiškai, kone maldaujamai. Man ši būstinė kelia baisių prisiminimų, o ką jau kalbėti apie Tričę – ji tikrai nepamiršo, kaip buvo vedama į egzekuciją, brolio išdavystės, baimės serumo poveikio. Turiu ją iš čia išvaduoti.

Kara smalsiai žiūri į mane. Sutrinku, tarsi jos žvilgsnis skrustų mane kiaurai ir neturėčiau kur pasislėpti. Nekenčiu būti stebimas.

– Evelina uždarė visus kelius iš miesto, – sakau. – Niekas negali žengti nė žingsnio be jos leidimo. Prieš kelias dienas ji režė kalbą, raginančią susitelkti prieš engėjus, žmones, gyvenančius už tvoros.

– Engėjus? – klausia Kristina.

Mergina išsiima iš kišenės buteliuką ir įsimeta į burną kelias tabletes – greičiausiai tai skausmo malšinamieji, dingteli. Jai peršauta koja.

Susikišu rankas į kišenes.

– Evelina ir daugelis kitų žmonių mano, kad mums neverta vykti iš miesto ir gelbėti tų, kurie čia mus uždarė ir išnaudojo. Ji nori atstatyti miestą ir išspręsti mūsų bėdas be svetimųjų įsikišimo. Taip teigia Evelina, – priduriu. – Aš manau, kad toks požiūris patogus mano motinai – kuo ilgiau tūnosim mieste, tuo didesnę valdžią ji įgis. Vos tik išvyksime, jos galia susilpnės.

– Nieko sau, – Tričė užverčia akis. – Nesistebiu, kad ji išsirinko pati savanaudiškiausią kelią.

– Ją galima suprasti. – Kristina sugniaužia buteliuką su vaistais. – Nesakau, kad nenoriu išvažiuoti iš miesto ir pažiūrėti, kas dedasi už tvoros, bet ir čia rūpesčių iki kaklo. Kaip galim padėti svetimiams nepažįstamiems žmonėms?

Tričė svarsto draugės žodžius kandžiodama vidinę skruosto pusę.

– Nenučiuokiu, – prisipažįsta.

Mano laikrodis rodo trečią popiet. Užsibuvau čia per ilgai – Evelinai tikrai kils įtarimų. Patikinau ją einęs nutraukti santykių su Tričė, tam daug laiko nereikia. Kaži ar motina manim patikės. Tada tariu:

– Paklauskite, atėjau jūsų įspėti. Beluomiai rengiasi teisti kalinius. Nutarė suleisti jiems tiesos serumo. Jo veikiami teisiemieji išsiplėpės ir bus paskelbti išdavikais. Tas pats laukia ir jūsų. Reikia kaip nors išsisukti.

– Būsime paskelbti *išdavikais*? – susiraukia Tričė. – Už tai, kad atskleidėme miestui tiesą?

– Jūs atvirai nepaklusote vadams, – primenu. – Evelina ir jos pasekėjai nenori palikti miesto. Jie tikrai nepadėkos, kad paviešintot tą vaizdajuostę.

– Beluomiai nesiskiria nuo Džaninos! – Tričė švysteli į orą kumščiu, lyg norėtų kam nors smogti. – Jie kaip įmanydami stengiasi nuslėpti tiesą. Kam? Ketina tapti šio skurdaus pasaulėlio valdovais? Tai juokinga.

Nesmagu prisipažinti, bet iš dalies sutinku su savo motina. Aš neskolingas tiems už tvoros, nesvarbu, ar esu Divergentas, ar ne. Abejoju, ar noriu jiems padėti spręsti žmonijos problemas, kad ir kokios jos būtų.

Tačiau vis tiek trokštu ištrūkti iš miesto, kaip paklaikęs laukinis žvėris iš spąstų. Net jei tektų nusigrauzti leteną.

– Gal ir juokinga, – atsargiai sakau. – Jei tiesos serumas tave paveiks, būsi nuteista kaip išdavikė.

– *Jei paveiks?* – Kara prisimerkia.

– Aš esu Divergentė. Negi pamiršai? – klausia Tričė ir parbarbena sau į galvą.

– Nuostabu. – Kara sukiša į kuodą išsipešusią plaukų sruogą. – Bet tu išimtis. Kiek žinau, dauguma Divergentų nepajėgia atsispirti tiesos serumui. Stebiuosi, kodėl tu gali.

– Stebėjosi ir visi kiti Eruditai, kurie badė mane adatomis, – atšauna Tričė.

– Gana kivirčytis! Antraip dar turėsiu jus vaduoti iš kalėjimo, – sakau. Staiga man prireikia paramos, todėl paimu Tričės

ranką, o ji suneria mudviejų pirštus. Mudu ne iš tų, kurie graibosi viešai; kiekvienas prisilietimas svarbus, jis suteikia jėgos ir atneša palengvėjimą.

– Gerai jau, gerai, – ramiai taria Tričė. – Ką turi galvoje?

– Pasiūlysiu Evelinai iš jūsų trijulės tave tardyti pirmą, – dėstau. – Tau reikia sugalvoti melą, kuris išgelbėtų Kristiną su Kara, paskui visa tai pakartoti, veikiamai tiesos serumo.

– Koks melas joms padėtų?

– Spręsk pati, – atsakau. – Esi geresnė melagė už mane.

Žinau, kad šitie žodžiai įskaudins mus abu. Tričė melavo man daugybę kartų. Pažadėjo neiti ieškoti mirties į Eruditų būstinę Džaninai pareikalavus Divergentų aukos, bet mane apgavo. Sakė liksianti namie per Eruditų būstinės puolimą, tačiau paskui radau ją toje būstinėje, besidarbuojančią ranka rankon su mano tėvu. Suprantu, kodėl Tričė taip elgėsi, bet nuoskauda vis dėlto neišnyko.

– Gal ir taip. – Tričė nudelbia akis į batų nosis. – Gerai, ką nors sumąstysiu.

Paglostau jai ranką.

– Pasikalbėsiu su Evelina apie tavo teismą. Įtikinsiu surengti jį kuo greičiau.

– Ačiū.

Apima staigus pažįstamas noras išsinerti iš odos ir kalbėtis su ja mintimis. Suprantu, kad dėl tos pat priežasties kaskart išvydęs Tričę užsimanau ją pabučiuoti, todėl mane taip siutina net menkiausias nutylėjimas. Trumpam išsiskybę mūsų pirštai vėl susipina, Tričės delnas drėgnas nuo prakaito, ma-

niškis šiurkštus, nusėtas nuospaudomis. Jas prisitryniau, kai šokdamas į traukinį čiupdavau už dundančių vagonų rankenų. Tričė išbalusi ir smulkutė, tačiau jos akyse įžvelgiu neaprėpiamą dangaus žydrynę, kurios nesu matęs, bet apie kurią nuolat svajoju.

– Jei laižysitės, tai išpėkit, kad nosisukčiau, – pareiškia Kristina.

– Taip ir padarysim, – atsako Tričė ir ima mane bučiuoti.

Mėginu ją atvėsinti glostydamas skruostą, bet tik stipriau įsisiurbiu jai į lūpas, trokšdamas pajusti jų skonį, jų švelnumą. Geriu jos kvapą, jaučiu, kaip Tričės nosis paliečia manąją. Nesumetu, ką pasakyti, tai per daug intymu, todėl tik nuryju seilę. Po akimirkos nuveju šalin drovumą.

– Norėčiau, kad būtume vieni, – sakau eidamas iš kambario.

Tričė šypsosi.

– Aš beveik visada šito noriu.

Uždarydamas duris matau, kaip Kristina apsimeta vemianti, Kara kvatojasi, o Tričė įsisprendžia rankomis į šonus.